

μέσῳ τοῦ πόντου τοῦ μεσοῦ εἰρηκτικῆς γαλήνης,
ὄν ἄνωθεν λευκόφαθα ἐπισκιάζουσαν γέφην,
ἐνθα παφλάζει ἡ ροὴ τῆς ἡρεμαίας δίνης
καὶ προχωρεῖ, καὶ προχωρεῖ δίχως ποτὲ νὰ στρέφῃ.

εἶδον βουνοῦ τὴν κορυφὴν ἦν λούουσι χειμῶνες
καὶ δίχως ἡ μαγία τῶν νὰ τὴν πατάξῃ δύνουν,
καὶ μόνον ἀπομένουσαι αἱ ἄστειλοι χιόνες
ἀμφιδόλον λευκότητα, ὅταν νυκτώσῃ, χύνουν.

Στεργρὸν καὶ χιονόλευκον ὡς γίγας ἐκ μαρμάρου
ὑψοῦται γαῦρον τὸ βουνὸν ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων·
ἀναίσθητον καθὼς αὐτὸ τὸν μάγμαρον τῆς Πάρου
ἀκούει τοὺς ψιθύρους τῶν καὶ τὰ στενάγματά τῶν

Ἐνίοτε χρυσοῖ ἀκτίς τοῦ δύνοντος ἡλίου
ἡ φῶς αὐγῆς καταφιλοῦν τὸ ρόδον ὕπερ θάλλει
δικὴν στεφάνου λαμπεροῦ, στεφάνου οὐρανοῦ
τὴν κορυφὴν τὴν ἄδατον τοῦ ὄρους περιβάλλει,

Καὶ τότε, τότε, ἡ λευκὴ χιὼν χρυσιζομένη
τὸ παριστᾷ ὡς ὑψηλὴν εἰκόνα μεγαλείου
ἦν σέβεται ἡ θύελλα ἂν πνέῃ μνηκωμένη
καὶ στεφανοῖ ἐν θαυμασμῷ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου.

Ἦ ὄγκε οὐρανόμυκτες, ὦ γίγα τῆς θαλάσσης
ὄν σέβεται ἡ θύελλα καὶ στεφανοῖ ἡ δύσις!
ὁ ἀναξ τῆς ἐκτάσεως εἶσαι αὐτῆς ἀπάσης:
τὸ κύμα εἶναι θρόνος σου καὶ κράτος σου ἡ φύσις.

Πῶς ἦθελα τὴν κορυφὴν αὐτὴν τὴν πελωρίαν
ἦν, πρώτην, ἂν περιχυθῆ, ὀμίχλης θέλει κρούσει,
ἐγὼ νὰ ἔχω κλίμακα ὑψίβατον εὐθείαν
καὶ νὰ πατιῶ ἐπ' αὐτῆς ν' ἀνέλθω εἰς τὰ ὕψη! . . .

Νομιζῶ ὅτι μετ' αὐτῶν συκοινωνεῖ ἐκεῖνη . . .
πλὴν καὶ ἂν ἦναι χαμηλὴ ἕως ἐκεῖ νὰ φθάσῃ,
ὁ ἀετὸς ὅς τις πετᾷ ἐπάνω τῆς καὶ κλίνει
μὲ τὰ πτερὰ του δύναται νὰ μὲ ἀναδιδάσῃ.

Ἦθελα τέλος, ὅπως σύ, ὀρθὴ καὶ μαρμαρίνη,
ἐπὶ αἰῶνας ἀπαθῆς, ἐπὶ αἰῶνας ζῶσα,
νὰ θεωρῶ τὸν οὐρανόν, τὸ σύμπαν ἐν γαλήνῃ,
τῆς οἰκουμένης τὴν ζῶν νὰ θεωρῶ σιγῶσα! . . .

Οὕτως, ἐπάνω, ὑψηλὰ καὶ τῶν αἰθέρων πέραν
εἰς ὕψη ὑπερνέφελα, εἰς σφαίρας ιδεώδεις
ἐν αἷς δὲν ἔχει ἡ αὐγὴ ἡ ἀμύφωτος ἐσπέραν
καὶ ἄς μᾶς κρύπτουν τοῦρανοῦ οἱ θόλ' οἱ σαπφειρώδεις.

Ἦκεανὸς ἀπέραντος, βαθὺς ἐπαιωρεῖται
καὶ εἶναι ἄπειρος καθὼς ὁ Πλάστης εἶναι μόνον·
ὑπὸ ἰσχύος ἀφανοῦς ὁ ροῦς του διωθεῖται
καὶ εἶν' ἡ θάλασσα αὐτῆ· ὁ πόντος τῶν αἰώνων.

Πάντοτε ὅρει δίχως πλὴν ποτέ του νὰ ἐκρέῃ.
ἀέρων κοίτη συγκρατεῖ τὸ ρεῖθρον τὸ εὐρύ του
Θεοῦ πνοῆ, γλυκὺς βορρᾶς, ἐπάνω του προπνέει
καὶ εἶναι, εἶναι ὁ Θεὸς ἡ ἄρρητος πηγὴ του . . .

Ἐκαστον κύμα του αἰὼν κ' οἱ παφλασμοὶ του ὕμνοι
οὐς ἀσιγίτως ἀνυψοῖ πρὸς τὸν Θεὸν ἡρέμα·
ἀπλοῦται ὡς ἀκύμαντος γαλνιαιὰ λίμνη
καὶ εἶναι ἡ γαλήνη του τοῦ Ποιητοῦ τὸ βλέμμα.

Ναί! ἂν ἡ λαίλαψ κάποτε πνοῆν λυσδόδη χύνῃ
ὀπίτει τὸ βλέμμα ὁ Θεὸς καὶ ἡρεμεῖ ὁ κλύδων
καὶ πάλιν ὡς μεϊδιάμα προβάλλει ἡ γαλήνη
κ' οἱ ἀργυρόλευκοὶ ἀφροὶ δικὴν ἀγνῶν ἐλπίδων.

Ἦν αἰθριάση κάποτε μεϊδιάμα τοῦ Πλάστου
ἐπάνω του προσπίπτουσιν αἱ λάμψεις του ἐκεῖναι·
καὶ τ' ἀνακλῶντα κύματα τὰς θείας καλλονὰς του
Χρυσοῖ αἰῶνες λέγονται, χρυσοῖ αἰῶνες εἶναι.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γλαυκοῦ ὠκεανοῦ ἐκείνου
ὅστις καλεῖται ἄπειρος ἐκεῖ αἰωνιότης
ἐπάνω θρόνου λάμποντος, χρυσοῦ, ἀδαμαντίνου,
ὡς σύ, ἐδῶ, βουνόν, οἰκεῖ ἡ Ἄναρχος Θεότης.

Εἶν' ἡ μορφή της ἄηραστος καὶ σέλας Ἄληθείας
ὡς σὲ τοῦ Φοῖβου ἡ ἀκτίς, ἐκεῖνιν περιβάλλει·
θαυβοὶ δὲ τῶν ὀμμάτων μας τὰς βλέψεις τὰς θρασείας
φωτὸς αὐλαία κρύπτουσα τὰ ἱερά Της κάλλη.

Πνεῦμά μου, σπῆσον τὰ πτερὰ! ὦ φαντασία, στήθι!
ἐμπρός εἰς τὴν Θεότητα μὲ θράσος πλανωμένη,
κ' εἰς τοῦ πελάγους τάχανῃ καὶ βαρathρώδη στήθῃ,
αἰθνης ἡ πτέρυξ σου ἀργὴ καὶ κεκμηκυῖα μένει! . . .

Ἄπο τὰ κύματα αὐτὰ τῶν ἀχανῶν αἰώνων
αἶε ὁ Πλάστης κ' εἰς ἡμᾶς σταγόνα μίαν θάινει
καὶ ἥλιος ὑπέροτος τὸ Ἄπειρον χρυσοῦ
τὴν ἐξατμίζει, καὶ ἐκεῖ αὐτὴ ἐπαναβαίνει.

Καὶ ὡς τὰ κύματα αὐτά, βουνόν, ἐμπρός σου κλίνουν
καὶ ὁ ποῦς σου θραύει τὴν ἰχῶ τοῦ σιγανοῦ τῶν
[βρόντου
κ' ἐκεῖνα πρὸ τοῦ Ἄνακτος ἔρχονται, πίπτουν, δύνουν
καὶ προσκυνοῦσι θίγοντα τὴν ἄκραν τῶν ποδῶν Του!

Ἦ πόντες, προσιτὴ εἰκὼν τῆς αἰωνιότητος ἐπὶ γῆς,
κοινὴν αὐτὴν πᾶσι τοῖς ἐπὶ γῆς ἀποφαίνουσα· ὦ οὐ-
ρανέ, ἀπρόσιτος ταύτης ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ αἰθέρος εἰ-
κὼν δηλοῦσα [ὅτι δέον ἵνα ὑψωθῇ τὸ ἠθικὸν ὄν ὅπως
φθάσῃ μέχρις αὐτῆς· ὦ μεσοπᾶντιον βουνόν, τὸν
Ἄνακτα τῶν αἰώνων κριστῶν, ὑπερύψηλος στήλη,
τὰς δύο ταύτας μεγαλοπρεπεῖς τοῦ ἀπείρου εἰκόνας
συνάπτουσα! Ἐφ' ὑμῶν ὡς ἐπ' εὐρείας καὶ ἡρέμου
ἀγκάλης μετὰ πόθου ῥιπτόμενον ἐπαναπαύεται τὸ
πνεῦμα ἡμῶν, ὅπερ ἐσχεῖ ἐν τῇ φύσει τὸ ἀχανές καὶ
ἐν αὐτῷ τὸ Θεῖον ἐπιζητεῖ.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΑΤΟΥ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΠΑΜΟΣ.*

Δὲν ἠδύνατο λοιπὸν ν' ἀναμείνῃ ἐπὶ πλέον καὶ τὸ
ταχύτερον, τῇ ἐπιούσῃ αὐτῇ, ἔδει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν
ἀπόφασιν αὐτῆς, ἄλλως θὰ ἦτο λίαν ἀργά.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ὑπῆρχεν
ἐτέρα διέξοδος εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς πλὴν τοῦ θανά-
του, γαλήνῃ κατεκάλυψε τὴν ψυχὴν αὐτῆς, γαλήνῃ,
ἦν παρέχουσιν αἱ ὀριστικῶς ληφθεῖσαι ἀποφάσεις.
«Θ' ἀπέθνησκε· ναί! θ' ἀπέθνησκε, καὶ τὰ πάντα
οὕτω θὰ ἔληγον». Ὅταν ὅμως παρετήρησε τὸν θάνα-
τον τόσον πλησίον αὐτῆς, ὅταν ἠσθάνθη τὴν παγερᾶν

*) Ἰδε ἀριθ. 25, σελ. 461—463.

αὐτοῦ χεῖρα τιθεμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτῆς ὅπως τὴν ὠθήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξέλιπε τὸ θάρος αὐτῆς.

— Καὶ τί τάχα ἐὰν γείνη τόσον ἐνωρίς! Δὲν θέλω ν' ἀναβάλω τὸ πρᾶγμα εἰς ἀόριστον ἐποχὴν. Ἀμέσως λοιπὸν, αὐριον!

Τότε ἡ νεαρά αὐτῆς ἠλικία ἐξανάστη. Ἐκατηγόρησε τοῦ Καμίλλου, ἀπεκάλεσεν αὐτὸν δῆμιον, δολοφόνον καὶ ὠκτιρεν ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὴν ἠγάπων καὶ τοὺς ὁποίους θὰ ὤθει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἡ νύξ ἦν διήλθεν ὑπῆρξε τρομερά, ἀγωνιώδης. Ἐλεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι παρεφρόνει θέλουσα ν' ἀποθάνῃ, ὅτι δὲν ἀποθνήσκει τις μὲν εἰκοσιν ἐτῶν ὦν, ὅτι ὁ βίος ἔχει τύχας θαυματοποιούς καὶ πολλὰς λαμπράς ἐπιφυλάσσει ἀνταποδόσεις εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἔχουσι τὴν ἰσχὺν νὰ μὴ ἀπελπίζωνται. Κατὰ τινὰ στιγμὴν τῆς νυκτὸς ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης αὐτῆς καὶ μετέβη μέχρι τοῦ διαφράγματος, ὅπερ ἐχώριζε τὸν κοιτῶνα τῆς μητρὸς αὐτῆς ἀπὸ τὸν ἑαυτῆς, ὅπως καλέσῃ αὐτὴν εἰς βοήθειαν. Θὰ τῇ ἐξεμυστηρεύετο τὰ πάντα καὶ τότε αἱ δύο ὁμοῦ θὰ εὐρισκόν μεσον σωτηρίας. Ἐστὴ ὁμοῦ ἔχουσα ὑψωμένην τὴν χεῖρα. Σωτηρία ἄλλη δὲν ὑπῆρχε, πλὴν τοῦ μετὰ τοῦ Καμίλλου γάμου, ἤτοι ἡ πτωχεία, ἡ ταπεινότης καὶ ἐν τέλει ὁ θάνατος τοῦ ἔρωτος αὐτῆς.

Ἀνεμνήσθη τότε ἓνα πρὸς ἓνα ἅπαντας τοὺς σταθμοὺς δι' ὧν διήλθε καὶ τῇ πρωίᾳ ἦν τόσον σταθερὰ ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτῆς ὅσῳ καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔλαβεν αὐτὴν.

Μόνον, χάριν τῆς ἀγάπης αὐτῆς πρὸς τοὺς γονεῖς, ἀνέβαλε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ μίαν ἡμέραν. Δὲν θὰ ἐξετέλει αὐτὴν τῇ ἐπιούσῃ ἀλλὰ τῇ μετεπιούσῃ. Ἦτο ἡμέρα χάριτος, ἦν παρεῖχεν ἑαυτῇ καὶ τοῖς γονεῦσιν αὐτῆς.

Ὅταν ἤκουσεν ἀνοιγομένης τὰς θύρας τοῦ ἰσογαίου ἠγέρθη, ἐνεδύθη πρωινήν αἰσθητὰ, ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς ἐπανωφόριον μάλλινον καὶ ἐξῆλθε.

Δὲν θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ τῆς προκουμαίας ὅπως ἐπέθυμι τὴν προτεραίαν. Ἐκ τοῦ λιμένου ἦτο δυνατόν νὰ ἴδωσιν αὐτὴν, νὰ σπεύσωσιν εἰς βοήθειαν καὶ νὰ τὴν σώσωσιν. Εἶχεν ἀνάγκην μέρους ἀπομεμονωμένου, ὅπου νὰ ἦτο βεβαία ὅτι θὰ ἦτο ἐξησφαλισμένη κατὰ γελοίας διασώσεως, ἠλπίζε δὲ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον ἐν τῇ παραλίᾳ. Ἐξερχομένη τοῦ χωρίου ἐτρέπη ἀτραπὸν ἡ ὁποία ἐλαφρῶς ὑποκλινῆς, ἦν σύντομος, καταλιπούσα δὲ τὴν ὁδὸν καὶ τὸ ποτάμιον πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐν διαστήματι δεκαλέπτῳ ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ τῆς ἀκτῆς βράχου, ἐν πλήρει ἡσυχίᾳ, ἐν πλήρει ἐρημίᾳ. Ἠτένισε περίξ αὐτῆς καὶ οὐδένα παρετήρησεν ὡς εἶχε προῖδει. Ἐν τῷ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς δασυλλίῳ ἤκουε μόνον τὸ κελᾶδμα τῆς ὑπολαίδος καὶ κάτωθεν τὸν ψιθυρον τῶν κυμάτων τὰ ὅποια ἐθραύοντο ἐπὶ τῆς παραλίας. Ὁ ἀνατέλλων ἠλιος ἔρριπτε λοξῶς τὰς ἀκτίνας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μαργαριτωδὸς ἐκ τῆς δρόσου χλόης, αἱ ὁποῖαι δὲ κατέπιπτον ἐπὶ τῆς γαληνιώσους θαλάσ-

σης, ἡ ὁποία πέραν τῆς μελαίνης σκιάς, ἦν ἐσχηματίζον οἱ βράχοι, ἀπῆστραπτεν ὡς κάτοπτρον.

Ἐξηκολούθησεν οὕτω βαίνουσα μέχρι μικρᾶς πεδιάδος κειμένης ἐν τῷ μέσῳ δύο ὄγκων ἐκ γρανίτου μετὰ κορυφῶν φαιοχρόων καὶ ἐκεῖ ἔστη· οὐδαμῶς βεβαίως ἠδύνατο νὰ εὕρῃ καταλληλότερον μέρος. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ καταληφθῇ ἐξαπίνης, κάτωθεν δ' αὐτῆς, ὑπὸ τὸν ἀπότομον βράχον τῆς παραλίας εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἔκειτο ἡ θάλασσα. Ἡ χλόη ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ ἐλαφρῶς ὑποκλινοῦς βράχου μέχρι χαμαῖδος καὶ ἐκείθεν ἡ θάλασσα. Δὲν τῇ ἔμεινε λοιπὸν ἀλλ' ἢ νὰ καταλίπῃ ἑαυτὴν καὶ ὀλιθησῇ.

Ἐνῶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ βράχου τοῦ ὑπερκειμένου τῆς ἀβύσσου ὅπως ἀναμετρήσῃ τὸ ὕψος αὐτοῦ, ἤκουσε φωνῆς κραζούσης·

— Ἐ! δεσποινίς!

Ἐστράφη ἐντρομος καὶ ὤσει ἀπόπληκτος, παρετήρησε δὲ ὅτι ἐκ καλύβης τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε διακρίνει ἐνεκα τῆς χαμηλῆς καὶ ὑπὸ χόρτων κεκαλυμμένης στέγης αὐτῆς ἐξήρχετο τελωνοφύλαξ κεκαλυμμένος ὑπὸ ἐπανωφορίου καὶ ἔσπευδε πρὸς αὐτὴν διανοίγων πρὸ αὐτοῦ τὰ ἐπιπροσθούντα χόρτα.

— Συγγνώμην, συγχώρισέ με, δεσποινίς, διότι σὲ ἐφώνασα, ἀλλὰ, ζεῦρετε, δὲν εἶναι γνώσεως κάρωμα νὰ πλησιάζῃ κανεὶς ἔτσι εἰς τὸν βράχον ἐπάνω εἰς τὸ γλυστέρο χορτάρι. Εὐκολὰ γλυστρὰ κανεὶς καὶ τότε ἄδιο σας. Ἐκατομμύρια φοραὶς γένηκε τὸ ὅμοιον, πρέπει λοιπὸν καλλίτερα νὰ πάρετε αὐτὸ τὸ μονοπάτι καὶ νὰ πιστεύσης ὅτι τὸ λέγω πρὸς τὸ καλὸ σου.

Ἐκείνη ἠὲχαρίστησεν αὐτῷ καὶ τραπείσα τὴν ἀτραπὸν, ὡς συνέστησεν αὐτῇ, κατήλθεν αὐθις εἰς τὸ χωρίον.

Ὡς καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἐπὶ τῆς προκουμαίας, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἡρεμον καὶ σταθεράν. Οἱ τρόμοι, αἱ λιποψυχίαι τῆς νυκτὸς ἐξέλιπον. Ἦδη ἠτένιζεν ἐκ τοῦ ὕψους, ἔκρινεν ἐξ ὑψηλοτέρας ἀπόψεως καὶ οἶονε ὠκτιρε τὸν ταραχώδη βίον τοῦ κόσμου τούτου, ὃν κατελίμπανε τὴν ἐπιούσαν. Σκεπτομένη ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται, ὅτι θ' ἀπεσπᾶτο τοῦ ἀθλίου τούτου κόσμου, ἐν ᾧ δὲν ὑπῆρχε πλέον δι' αὐτὴν ἀλλ' ἢ ταπεινότης καὶ ἀηδία, καθυσύχασεν. Ἦδη ἠσθάνετο ἑαυτὴν γαληνιαιάν καὶ μεγάλην ἡσυχίαν πνεύματος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ. Περιφρονούσα ὅτι θὰ ἐγκατελίμπανε, ἔχουσα πεποιθήσιν ἐφ' ὅτι μετέβαινε νὰ εὕρῃ, νέας διέβλεπεν ἐλπίδας αἱ ὁποῖαι ἔφερον αὐτὴν εἰς σημεῖον νὰ βλέπῃ τὰ πέραν τοῦ κόσμου τούτου μετ' αἰσθημάτων ἀσφαλείας.

Ἐπανεληθούσα εὗρε τὴν μητέρα τῆς ἀναμένουσαν.

— Διατί ἐξῆλθες;

— Εἶχον ἀνάγκην νὰ πάρω ὀλίγον ἀέρα.

— Καὶ ποῦ ἐπήγες;

— Ἐως εἰς τὸ παράλιον.

— Δὲν ἐκουράσθης;

— Τούναντίον, σὰς βεβαιῶ μάλιστα ὅτι τώρα εἰ-

μαι καλλιτέρα παρὰ ὅταν ἐξῆλθον.

— Ἐάν λοιπὸν δὲν εἶσαι κουρασμένη ἔρχεσαι μαζῆ μου εἰς Φλαμμουβίλ μετὰ τὸ πρόγευμα;

— Βεβαίως καὶ ἔρχομαι μαζῆ σας, καθ' ἕλην τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ πλησίον σας.

— Ἐγὼ νὰ δώσω ὁδηγίας εἰς τὸν ξυλλογόν, καὶ σὺ θὰ τῷ δώσης ὅ,τι διαταγὰς θέλεις.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω τίποτε.

— Διατί τίποτε;

— Θέλω νὰ εἶπω τίποτε τὸ ὅποιον σεῖς νὰ μὴ θέλετε. Μήπως δὲν προβλέπετε σεῖς ὅλα;

Μετὰ τὸ πρόγευμα συνώδευσε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα της εἰς Φλαμμουβίλλην ὅπου διῆλθον τὴν ἡμέραν ἐν τῇ νέᾳ οἰκίᾳ καὶ τῷ κήπῳ αὐτῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ Σωσάννη ἐνεκέντρισε ῥοδὰς ἐσπερημένας ἀνθέων, βεβαία οὔσα ὅτι οἱ γονεῖς αὐτῆς θὰ ἠγάπων αὐτὰς μόνον καὶ μόνον διότι αὕτη περιποιήθη αὐτὰς.

Εἰς Διελέτ ἐπέστρεψαν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δειπνήσωσι καὶ τῇ ἐσπέρᾳ πάντες ἀπῆλθον καὶ ἐκλήθησαν ἐπὶ τῆς προκυμαίας. Ἐκείνη κατώρθωσε νὰ καθήσῃ μεταξὺ τῶν δύο καὶ κρατῆ τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἔμειναν δ' ἐκεῖ μέχρι τῆς νυκτὸς χωρὶς κανεῖς νὰ διαταρᾶξῃ τὴν ἡσυχίαν αὐτῶν πρὸ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης.

— Δὲν μᾶς ἐξηγήτε, πατέρα, πῶς σκοπεύετε νὰ διαρρηθίσητε τὰς ἐργασίας σας; ἠρώτησεν ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Καπέλ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἠγάπα νὰ διηγῆται τί ἐσκόπει νὰ πράξῃ, εὐχαρίστως ἤρξατο ἀναπτύσσειν τὰ σχέδιά του. Ἦδη μόνον τὰς καλὰς ἀπόψεις τῆς ἐπιχειρήσεως ἔβλεπεν, ἀπώλεσε δὲ πᾶν ἔχνος κακῆς ἀπόψεως διὰ τῆς ὁποίας πρὸ τινῶν ἔτι ἡμερῶν ἐπεβάρυνεν αὐτήν.

Ἡ Σωσάννη χωρὶς νὰ εἶπῃ τίποτε ἤκουεν, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπέλεξεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα διὰ κινήσεως, ἣν ἐκεῖνος ἐξελάμβανεν ὡς ἐπιδοκιμασίαν, ἄλλοτε δὲ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἢ ἐπαυεπαύετο ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς αὐτῆς.

Ὅταν ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς ἤρξατο νὰ καθίσταται ἐπαισθητή, ἡ κ. Καπέλ, κακῶς καὶ αὕτη ἐνοοοῦσα τὴν σημασίαν τῶν θωπειῶν ἐκείνων τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἀπέδωκεν αὐτὰς εἰς τὸ ψῦχος καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ τίποτε, ἐκ φόβου μὴ ἡ Σωσάννη ἀντεῖπῃ, ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψωσιν οἴκαδ.

— Ἀπὸ τώρα! ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννη. Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἦτο ἀτελειώτος αὐτὴ ἡ ὥραία ἐσπέρα. Πόσον καλὰ εἴμεθα.

— Εἶναι ὥραία ἢ βραδὶὰ ἀλλὰ ψυχρά, ἀπήντησεν ἡ κ. Καπέλ.

— Προαγγέλλει ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ, εἶπεν ὁ κ. Καπέλ.

— Τότε ἄς ἐπιστρέψωμεν, εἶπεν ἡ Σωσάννη.

Ὅταν ἀνῆλθον εἰς τὰ δωμάτια αὐτῶν, ἠναγκάσθη νὰ συγκατήσῃ ἑαυτὴν ὅπως μὴ ἐναγκαλισθῇ τοὺς

γονεῖς αὐτῆς μετ' ἐκχύσεως κίσθημάτων ἢ ὁποία θὰ τὴν προέδιδεν.

— Ἐς αὔριον.

— Καλὴν νύκτα.

HECTOR MALOT

(Ἀκολουθεῖ)

(Μετάφρασις Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ).

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 12 Ἀπριλίου.

Ἀνακοίνωσις Σ. Γ. ΒΟΥΤΥΡΑ.

Κατὰ τὴν τακτικὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης δευτέρας, γενομένην ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ προέδρου κ. Ἀναστ. Χρηστίδου, παρόντος πολλοῦ ἀκροατηρίου, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προτέρας τακτικῆς συνεδρίας, τὴν ἀνακοίνωσιν περιλήψεως τῶν εἰσελθουσῶν ἐπιστολῶν καὶ τὴν πρότασιν νέων μελῶν, ὁ κ. πρόεδρος ἀγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ ἐκ τῶν ἐπιτίμων μελῶν τοῦ Συλλόγου ἀπὸ τοῦ 1886 ἀοιδίμου Θεοδώρου Ἀφεντούλη καὶ ἐκφράζει τὴν ἐπὶ τούτῳ λύπην τοῦ Συλλόγου, ἥτις διαδιδασθήσεται τῇ οἰκογενεῖᾳ τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρὸς δι' ἐπισήμου γράμματος.

Μετὰ ταῦτα ἀνεβλῶν τὸ βῆμα ὁ κ. Σ. Γ. Βουτυρᾶς δυνεχίζει τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτοῦ «Περὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ σννδομένων μεγάλων ἱστορικῶν γεγονότων». Ἐν προοιμίᾳ δὲ δηλώσας, ὅτι συμφώνως τῇ ἐπιγραφῇ τῆς ἀνακοίνωσεως αὐτοῦ, ἐπιγραφεῖ, καθ' ἣν ὁ λόγος ἐστὶ καὶ περὶ τῶν μεγάλων ἱστορικῶν γεγονότων τοῦ βυζαντιακοῦ κράτους ὅσα πρὸς τὸν Ἀκαθίστον Ὕμνον συνδέονται, περὶ τοιοῦτων γεγονότων ὁμιλήσει ἐν τῷ τρίτῳ τῷδε μέρει τῆς μελέτης αὐτοῦ, εἰσέρχεται εἰς τὸ θέμα. Κατάρχεται δ' αὐτοῦ ἀπὸ Γεωργίου τοῦ Ἀμαρτωλοῦ, ὅστις ἐστὶν ὁ μόνος τῶν βυζαντινῶν χρονογράφων ὁ ὁρτὴν ποιούμενος μνεῖαν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἀκαθίστου ἀκολουθίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐκτίθησι δ' ὧδε τὰ γεγονότα ἅπερ τὴν εἰσαγωγὴν ταύτην προῦκάλεσαν:

«Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως (Κωνσταντίνου τοῦ Πρωγνάτου) ἦλθον οἱ Σαρακηνοὶ ἐν στόλῳ μεγάλῳ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, προσδοκίσαντες κατὰ τὴν παραλίαν τοῦ Ἐβδόμου. Ἀντιπαρατάσσεται αὐτοῖς Κωνσταντῖνος, ὑψ' ὧν πλεῖσται ναυμαχία καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐγίνοντο ἀπὸ ἑαρινοῦ καιροῦ μέχρι τοῦ φθινοπωρινοῦ. Τοῦ δὲ χειμῶνος ἐτι γινομένου διαπερῶν ὁ τῶν Σαρακηνῶν στόλος ἐχειμαζεν ἐν Κυζίκῳ. Καὶ πάλιν ἕαρος ἀρχομένου ἐκεῖθεν ἀναχθεῖς ὁμοίως τοῦ διὰ θάλασσαν εἶχετο πολέμου. Ἐπτά οὖν ἔτεσι τοῦ πολέμου διαρκέσαντος οὐδὲν πλεόν ὁ τῶν Σαρακηνῶν ἴνυε στόλος, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ ἀναριθμήτους μαχητὰς ἀνοβαλόντες ὑπέστρεψαν πρὸς τὰ ἴδια. Ἐν δὲ τοῖς μέρεσι τοῦ Συλλαιίου γενόμενοι καὶ ὑπὸ σκληρῶν καὶ ραγδαίων ἀνέμων καὶ θαλασσοῦ κλύδωνος κατασθεθέντες ἄρῃην ἀπώλον-